

označiti za nedostatek jich posudku; vždy normální, třeba snad zvýšený pud pohlavní není žádnou duševní anomálií, nenormální zjevy pohlavního života obžalovaného, jím tvrzené, však učinili předmětem zevrubných úvah. Nesprávné jest tvrzení stížnosti, že nebylo tu motivu pro čin obžalovaného, z čehož stížnost usuzuje, že sluší jej hledati v duševní chorobě pachatelově. I když nebyl přesně zjištěn motiv, poukazují již soudní lékaři a s nimi obžaloba na možný motiv hamižnosti, jemuž skutečně též různé výsledky průvodního řízení — na př. zvýšení pojistného za vlastní majetek — a bližší jeho okolnosti, — nasvědčují. Ovšem i tu dovolává se stížnost návrhu při hlavním přelíčení prý učiněného, aby vyslechnut byl svědek Dr. E. o tom, že prý zmíněný již profesor Dr. P. se vyjádřil, že motiv ten nelze vůbec bráti vážně. Než, že by návrh ten skutečně býval formálně učiněn, z protokolu o hlavním přelíčení vůbec nevyplývá, a budiž proto jen mimochodem podotknuto, že by mu pro nezávažnost žádným způsobem nebývalo lze vyhověti, neboť vědecká autorita prof. Dra P. může krýti psychiatrické jeho názory, ne však názor o možnosti tvrzeného motivu v konkrétním případě, jež závisí na momentech zcela jiných, než na duševním stavu pachatelově. I s otázkou možného luetického podkladu činu obžalovaného, jež vznikla teprve na konec průvodního řízení, se soudní lékaři zabývali, dospěvše k závěru, že sice známek předchozího luetického onemocnění neshledávají, ale že žádným způsobem nemohlo by to vzhledem ku stadiu případného vývinu býti v příčinné souvislosti se skutkem pachatelovým. Proto ani zde není vady, zejména neúplnosti posudku, a vzhledem ku vyloučení možnosti příčinné spojitosti pozbývá významu návrh obhájcův na zjištění předchozího luetického onemocnění výsledkem lékaře Dra Sch., jak soud v odůvodnění svého zamítacího usnesení správně vytknul. Totéž platí o poukazu na pyromanii na neurasthenickém podkladě a na výpověď lékaře Dra V., kdyžtž posudek znalců vyzněl v ten smysl, že u obviněného neurasthenických známek neshledali, že ale neurasthenie není duševní chorobou a nevylučovala by příčetnost, kdyby neurasthenik z pyromanie zapálil. Ostatně ani Dr. V. nezjistil u obžalovaného objektivně neurasthenii a z předepsání bromových prášků proti bolení hlavy nelze usuzovati na opak. Za uvedeního stavu spisů nelze důvodně tvrditi, že by obhajoba nepřipuštěním návrhu na přezkoumání duševního stavu obžalovaného odborníky v ústavě pro duševně choré bývala protizákonně ve svých právech obmezována.

### Čís. 691.

**Podlouný vývoz předmětů potřeby do ciziny (zákon ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.).**

**I k vývozu movitého jmění optanta jest potřebí úředního povolení. Lhostejno, zda vývoz dál se veřejně či tajně.**

**Faktickým zabráním inkorporovaného území staly se všechny předměty, na něm se nalézající, částí zásob předmětů potřeby v Československé republice.**

(Rozh. ze dne 13. ledna 1922, Kr I 1331/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Bu-

dějovicích ze dne 22. listopadu 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem podloudného vývozu dle § 2 lit. b) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

#### d ů v o d ů:

Zmateční stížnost uvádí sama, že Cmunt, kde stěžovatel provozoval živnost hostinskou, byl čsl. úřady obsazen dne 1. srpna 1920. Tím bylo ve smyslu § 2 zákona ze dne 23. července 1920, čís. 450 sb. z. a n. dotyčné území zabráno čs. republikou a stalo se její součástí. Dle citovaného §u rozšiřuje se působnost zákonův a nařízení, platných v čs. republice, na inkorporované území dnem, kdy dotyčné území bylo republikou čsl. zabráno, v daném případě tedy dnem 1. srpna 1920. Tímto dnem nabyl proto v zabraném území také platnosti zákon o podloudném vývozu ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n., jenž zakazuje vývoz do ciziny bez potřebného úředního povolení. Obžalovaný převezl však, jak zjištěno, bez povolení předměty potřeby z České Cejle do ciziny, a to v září 1920 a počátkem roku 1921 as 100 litrů vína v ceně přes 500 K a nejméně 150 kusů vajec v ceně 150 K a byl za to uznán vinným přečinem dle § 2 lit. b) zák. o podloudném vývozu. Proti tomuto výroku namítá stížnost, dovolávajíc se předně důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., že ve skutku obžalovaného nelze vzhledem na § 8 ústavního zákona ze dne 9. dubna 1920, čís. 236 sb. z. a n., spatřovati nic trestného. Dovolujeť prý tento § osobám, jež si zvolily cizí státní občanství, odvézti s sebou v propadné lhůtě 12 měsíců ode dne opce své jmění movité bez jakékoli dávky vývozní. Než ustanovení toto neopravňuje k závěru, že přeprava věcí těch přes hranice mohla by býti předsevzata bez formelního úředního povolení. Vyžadujeť § 1 zákona o podloudném vývozu zásadně úřední povolení k vývozu předmětů potřeby a činí výjimky jen potud, pokud je zvláštními předpisy stanoveno, že k vývozu určitých předmětů není třeba povolení, nebo že stačí ohlášení. Ani v § 8, ani v kterém jiném ustanovení ústavního zákona, jenž vydán byl krátce po zákonu o podloudném vývozu, aniž kde jinde, nelze však naléztí výslovného a pozitivního ustanovení, že k vývozu movitého jmění optanta není třeba povolení, nebo že stačí ohlášení, a není proto stížnost oprávněna, vnášeti do zákona něco, co tam obsaženo není. Nalézací soud posoudil proto věc správně, vyřknuv, že beztrestnost obžalovaného nelze dovozovati z § 8 ústavního zákona, poněvadž se tam neuvádí, že by k vývozu movitého jmění optanta nebylo třeba vývozního povolení. Byť i tedy § 8 ústavního zákona propůjčoval optantovi právo, odvézti sebou movitý majetek, musí vývoz sám býti přec kryt úředním povolením, jak káže zákon čís. sb. 188/20. Neopatřil-li si dopravovatel věcí povolení, stává se vývoz jeho nedovoleným a pokoutním a činí jej zodpovědným dle příslušných norem zákona čís. sb. 188/20. V daném případě nejednalo se ostatně dle zjištěného stavu věci ani o přestěhování movitého jmění do republiky rakouské ve smyslu § 8 zák. ústavního, nýbrž o přepravu jednotlivých věcí v různých dobách časových (sádlo v srpnu 1920, víno v září 1920, vejce v lednu neb únoru 1921), takže za těchto okolností nelze se dovolávati citovaného zákona. Nalézací soud zjišťuje též výslovně, že obžalovaný věděl, že jedná proti-zákonně, dav si pro jistotu převésti věci železničním zřízencem. Na tom,

jak se v konkrétním případě přeprava věcí provádí, zda veřejně či tajně, nesejde, poněvadž zákon v tom ohledu nerozlišuje. Je proto lhostejno, přenesl-li obžalovaný víno za bílého dne a před očima pohraniční strážce. Lichou je též námitka stížnosti, že v daném případě nejde ani o »vývoz« ve smyslu zákona, poněvadž dotyčné věci byly původu rakouského, zůstaly až do přivtělení Vitorazska k čsl. republice na území rakouském a byly po té přemístěny zase na území rakouské. Neboť po faktickém zabrání inkorporovaného území staly se všechny předměty na území tom se nalézající částí zásob předmětů potřeby v čsl. republice a smějí býti proto do ciziny vyvezeny jen s vývozním povolením.

### Čís. 692.

**Označení »Lidová Politika« a »Národní Politika« nejsou taková, že by obecenstvo mohlo seznati rozdíl toliko při zvláštní pozornosti (§ 22, odstavec druhý, zákona ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.). Byl-li výrok ten vynesen zrušovacím soudem na zmatečnou stížnost ku zachování zákona, nelze postupovati dle poslední věty §u 292 tr. ř.**

(Rozh. ze dne 13. ledna 1922, Kr I 1378/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ku zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona práve m:

Nálezy okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 13. srpna 1921 a zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 14. září 1921 porušen byl zákon v ustanovení § 22 zákona ze dne 26. prosince 1895, čís. 197 ř. zák.; zamítl však další návrh generální prokuratury, aby usnesení zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 14. září 1921, bylo zrušeno a aby věc přikázána byla témuž soudu k novému rozhodnutí.

### Důvody:

»Politika«, závod tiskařský a vydavatelský v Praze, podala jako majitelka denníku »Národní Politiky« společně s vydavatelem a redaktorem dne 23. července 1921 u okresního soudu pro přestupky v Praze žádost za vydání zákazu dle § 22 zákona ze dne 26. prosince 1895 č. 197 ř. z. proti Československé akciové tiskárně v Praze jako vydavatelce a Josefu D-ovi jako redaktoru denníku »Lidové Politiky«, ježto volba názvu posléze uvedeného byla prý způsobila, klamati obecenstvo o totožnosti se starším časopisem názvu prvuvedeného. Žádosti té okresní soud pro přestupky v Praze, slyšev obě strany, nálezem ze dne 13. srpna 1921 vyhověl a zapověděl Československé akciové tiskárně v Praze, pokud se týče Josefu D-ovi, další užívání názvu »Lidová Politika« pro vydávaný jimi denník. Stížnost do tohoto nálezu byla rozhodnutím zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 14. září 1921 jako bezdůvodná zamítnuta. Proti těmto nálezům směřuje zmatečná stížnost k zachování zákona, podaná generální prokuraturou podle § 33 tr. ř. Ježto označení »Lidová Politika« zřejmě není totožné s označením »Národní Politika«, může přijíti v úvahu jen druhý odstavec § 22 cit. zák.; »jestliže